

**KRISTJÁN
INGIMARSSON
*INTERVIEW***

FRYDENLUND

LENE KOBBERNAGEL

» Når jeg improviserer, så får jeg ideer konstant. Jeg skal bare være in the mood, så kører det. Det svinger bare.«

Kristján Ingi-
marsson er i
født 1968 og
uddannet på
Cantabile2's
School of
Stage Arts,
1995-1997.

Foto: Gorm Valentin

KRISTJÁN INGIMARSSON

Kristján Ingimarsson kommer fra en lille by i det nordlige Island. Der var kun et teater i byen, hvor de spillede klassiske forestillinger. Kristján Ingimarsson drømte om et teater, der skulle være mere fysisk og mere visuelt. Da Kristján Ingimarsson flyttede til København, gik han ofte i Kanonhallen og så alle de udenlandske forestillinger, der gæstespillede dér. Det var lige netop den slags teater, Kristján Ingimarsson havde gået og drømt om. Han så blandt andet en forestilling af *Cantabile2*, der hed *Helvede*, som han syntes, var helt fantastisk. Nogle år senere blev han optaget på *Cantabile2*s skole, *School of Stage Arts*, og lige siden har Kristján Ingimarsson arbejdet med at skabe sine egne fysiske og visuelle teaterforestillinger.

5 VIGTIGE OPGAVER

Hamlet
Cantabile2, 1997

Mike Attack
soloforestilling, 1998–2008

Tanker
Teater Neander 1999

Kunsten at Dø
Kaleidoskop 2003

Stormen
Kanonhallen 2003

FRELSESENS GENKOMST

Bag på programmet til *Frelserens Genkomst* står turnéplanen: 18. april i Herning, dagen efter i Lyngby, dagen efter igen på Bornholm, tre dage efter i Esbjerg, så direkte til Odin Teatret i Holstebro, så til Holbæk. Der er lige så meget fart over feltet over den rejseplan, som der er over selve forestillingen. I et hæsblæsende tempo springer nærmest svæver Kristján Ingimarsson, Bo Madvig og Camilla Marienhof rundt mellem ti jernstænger på en skrå plade. Forestillingen er nogle fysisk visuelle billeder inspi-

K2, København 2007 og turné
instr.: Kristján Ingimarsson og Jon Páll Eyjólfsson
uden ord

retet af bibelteksten Johannes' Åbenbaring, hvor jordens undergang varsles i forskellige skræmmebilleder; himlen der åbner sig, diktatoren der har givet sig selv al magt på jorden; jorden, der tipper, så menneskene rucher af. Kristján Ingimarsson lægger krop til Frelseren, som i løbet af forestillingen indtager forskellige roller: den forvirrede nyankomne, den magtsyge hersker, og endelig det barmhjertige medmenneske. På www.neander.dk er det muligt at se et kort videoklip fra forestillingen.

Kristján Ingimarsson om arbejdet med Frelserens Genkomst

Interview af Lene Kobbarnagel

Prøv at beskrive den scene I bevæger jeg på i Frelserens Genkomst.

Scenografien var et monster. Det var en hvid flade på 6 meter i bredden og 3,60 meter i dybden med en masse huller i. Igennem hullerne kunne man skubbe nogle sorte jernstænger op. Den havde en motor, der kunne få den til at hæve sig. Helt op i lodret stilling. Den var farlig.

Hvordan lærte I at bevæge jer rundt på den?

Scenografien skulle være vores jord. Her skulle vi tilbringe resten af prøvetiden. Hele startforløbet handlede om at udforske scenografien. Skulle vi tage hjelm på for at beskytte os? Eller skulle vi bare kaste os op på den? Jeg var den første, der trådte op på den. Jeg prøvede bare at stå på den. Så hævede vi den til en 45 graders hældning, så vi kunne rutche på pladen. Vi prøvede at stikke jernpælene igennem hullerne i pladen, så vi havde noget at tage fat i, når vi rutchede rundt. Vi begyndte så at lege med at bevæge os fra stang til stang. Første gang, det lykkedes, var en stor wauw-oplevelse. Langsomt blev vi mere og mere trygge ved at bevæge os rundt i den sceniske installation. Så hævede vi den til 60 graders hældning og fortsatte med at glide rundt mellem pælene.

Vi brugte mange prøvedage på at undersøge, hvad der fysisk var muligt at gøre på den scene: Hvor langt kunne vi springe? Kunne vi springe to og to? Ville vi kunne lave en salto? Hvor meget kunne den maksimalt hælde, uden at det blev farligt? Vi optog en masse sekvenser på video, som jeg så sad og gennemså for at finde de sekvenser, der var spændende at se på.

Denne og foregående side: *Frelserens Genkomst*, Teater Neander 2007.

Foto: Thomas Busk

Kristján Ingimarsson som frelseren, der ankommer på en kuffert.

Foto: Thomas Busk

Balanceyderpunkter. Kristján Ingimarsson arbejder med principperne om at finde hen til yderpunkterne i kroppens balance. Det kan linkes til Mejerholds tanker om vægt/modvægt, balance/ubalance og rytme som styring for arbejdet.

Der er en meget smuk scene i forestillingen, hvor scenen er hævet, og I glider rundt mellem jernstængerne, så det fuldstændig ser ud, som om I svæver rundt mellem hinanden.

Den scene opstod af legen med at rutche mellem jernstængerne. Afsættet var at lave en scene, hvor det oplevedes, som om tyngdekraften var op hævet. Vi skulle have det til at se nemt ud, og det var simpelthen så fysisk hårdt. Vores kroppe skulle vænne sig til de bevægelser. Vi mærkede efter, hvor i kroppen vi fik ondt, og koncentrerede os hver dag om at lave styrkeøvelser, som kunne træne vores svage punkter.

Jeg skal ind i taskens rytme

Der er en scene i forestillingen, hvor du bevæger dig rundt med en kuffert. Pludselig tager du den op og dribler med den i et kort moment, som om den var en basketball. Hvordan får du ideerne til sådan en scene?

Når jeg improviserer, så får jeg ideer konstant. Jeg skal bare være *in the mood*, så kører det. Det svinger bare.

Hvad er det, der sker, når det svinger?

Jeg arbejder altid intuitivt. Jeg er overbevist om, at ideerne ligger skjult og nok skal dukke op undervejs. Jeg skal være tro mod det, der kommer, uanset hvor åndssvagt det kan være. Jeg forestiller mig, at jeg er født med den kuffert. At den er en organisk del af mig. På samme måde som mit ben er en del af mig. Jeg laver den regel, at jeg aldrig må holde den, som om den var en kuffert.

Jeg begynder med at tæske lidt løs på kufferten. Jeg prøver at finde hvilken rytme, den taske har. Hvor er dens **tyngdepunkt**? Hvornår vælter den? Jeg skal svinge *med* tasken. Jeg skal ind i *dens* rytme. Så på et tidspunkt leder den mig. Pludselig har jeg den på ryggen i en foroverbøjet stilling, som giver mig et bestemt billede. Det dyrker jeg så og sørger for at fryse det billede kortvarigt for at give publikum et glimt af det bil-

lede. Kufferten finder underlige stillinger på mig, og jeg finder underlige stillinger på den.

Når jeg arbejder, vil jeg gerne have det uforudsete til at ske. Der skal ske nogle overraskelser midt i legen. Jeg leder efter de momenter, hvor jeg begynder at vakle, for det er der, der opstår nogle nye ting. Jeg sidder måske på tasken, og den begynder at falde. Jeg kan mærke den ulykke i faldet. Det er en gave. Så jeg dyrker det, og måske lander jeg på hovedet. Jeg slår mig så. Hvis jeg kan mærke, at det her virker, så gentager jeg det nogen gange, og så ryger den ting i banken, så jeg kan vende tilbage til den senere.

Hvor lang tid tager det at udvikle sådan en scene?

Når jeg først har besluttet mig for spillereglerne, så tager det ikke særligt lang tid ... 20 minutter, hvis jeg er i godt humør, og den rigtige musik er der. Jeg arbejder meget med at få skabt **en rytme** og så få brudt den rytme igen. Det bliver jeg nødt til at fortælle dig om, hvis du vil vide noget om min teknik.

Gerne.

Jeg har eksperimenteret meget med at arbejde med ét menneske på scenen, der laver én ting. Og så gentage denne ene ting. Det kan være hvad som helst. Det kunne være, at jeg tager min ene hånd op og tæller fingrene: en, to, tre, fire, fem, og så tager jeg hånden ned igen. Venter lidt. Gør det igen. Tager hånden op. Tæller fingrene. En, to, tre, fire, fem. Hånden ned igen. Venter lidt. Gør det igen. Hele tiden holder jeg øjenkontakt med tilskuerne.

Når jeg har gjort det første gang, er det bare en hændelse. Men når jeg har gjort det anden gang, så er der kommet mulighed for, at det her er spillereglen. Jeg har antydnet **en rytme**. Tredje gang ved publikum godt,

Fokus på rytmen. Som hos Mejerhold er fokus på rytmen også styrende for Kristján Ingimarssons arbejde.

Den rytmiske struktur. Den rytmiske struktur skaber her et dramaturgisk fundament for improvisationen på samme måde, som Mejerholds principper om at tredele alle handlinger også gør det.

hvad der skal ske. De har forstået legen og tænker: O.k, det er så det, det her går ud på: at tage hånden op og tælle fingrene. Tilskuere er lige som børn. Fuldstændig. De elsker, at man altid gør det samme. Det er på det tidspunkt, at jeg så kan begynde at overraske. Fjerde gang tager jeg min hånd op. Alle venter på: Nu skal han tælle sine fingre. De bliver helt stille. Men denne gang gør jeg ikke noget. Jeg kan tage min anden hånd op, og skal lige til at tælle. Alle venter stadig. Jeg har skabt et meget stærkt vakuum. Til sidst siger jeg: ... *En*. Og så venter jeg igen, inden jeg siger: ... *To*. Så tager jeg måske hånden ned igen. Lidt efter tager jeg den op igen. Venter. Og så tager jeg den stille og roligt ned igen. Alle venter på: Hvad-skal-der-nu-ske-hvad-skal-der-nu-ske? Og pludselig er publikum blevet en del af et absurd spil, som går ud på at opbygge dets forventninger ud fra en rytme og ud fra en regel og så lege med at bryde den. Det er en teknik, jeg altid bruger.

I *Frelserens Genkomst* bruger jeg det også. Jeg bygger op til, at jeg skal fremsige nogle vigtige ord, og til sidst, når jeg ikke kan holde den opbygning længere, så åbner jeg munden, og ud af højttalerne kommer: Mææææhhhhh. Lyden fra et får. Det gentager jeg så og begynder at lege med publikums forventning om, at nu siger han snart mæææhhhh, og så gør jeg det ikke. Og så gør jeg det alligvel.

Tænker du det, du spiller som en karakter?

Nej, ikke rigtigt. Jeg tænker det som en række arketyper, jeg hele tiden skifter imellem: En Businessman, en Frelser, en Politiker, en Verdensmester. Min figur har ingen karaktertræk, men derimod **en række fysiske karakteristika**.

Det er noget fis at være kunstner
Betragter du dig selv som kunstner?

Det er noget, jeg har kæmpet med. Jeg kommer fra en familie, som overhovedet ikke er kunstnerisk. Min far er snedker, og min mor er frisør.

En karakter består af fysiske karakteristika. Kristján Ingimarsson forstår en karakter som en række fysiske karakteristika. Dvs., at det kropslige udtryk går forud for sinnet; en idé der kan føres tilbage til refleksologien, som Mejerhold var inspireret af.

Fra Cantabile2's forestilling *Helvede*, som Kristján Ingimarsson blev inspireret til at arbejde med fysisk teater af. I Cantabile2's forestillinger kan man genfinde mange af Mejerholds principper anvendt. Her i en omfavnelser-etude, hvor kroppe er placeret i yderlige balancepunkter.

Foto: Gorm Valentin

Kunst har der aldrig været noget af. Derfor har jeg altid betragtet mig selv som en håndværker. At være kunstner er på mange måder noget fis. Jeg tror på, at alle har en eller anden form for kreativ tænkning. Så snart man tillader sig at give slip og udforske og bruge den, så risikerer man at få en label på sig, der hedder *kunstner*. Så bliver man sorteret efter, om man er til dans, performance, sang eller skulptur. Vejen for mig er, at jeg skal være tro mod mig selv. Jeg har altid lyttet til min intuition. Man skal tage springet i stedet for at spille på den sikre hest.

Hvad ville du sige, hvis et ungt menneske kom og sagde til dig: Jeg vil gerne være et fysisk teatermenneske. Kan du ikke give mig et godt råd?

Tag det første skridt hen mod det. Så kommer der noget ud af det. Men stil dig åben over for, at der ikke nødvendigvis kommer teater ud af det. Det vigtigste er at hoppe. Man kan aldrig garantere, at man lander det rigtige sted. Men man kan garantere, at man hopper. Og at man lander.

Kristján Ingimarsson í *Frelse-*
rens Genkomst.

Foto: Thomas Busk

Anmelderne
kalder dig for luftakrobat og kropskunst-
ner. Hvad kalder du dig selv?

Hvis jeg
siger til folk, at jeg er skuespiller, så
siger de: »Har jeg set dig i fjernsynet?« »Nej«, siger
jeg så. Så er man ikke skuespiller i folks øjne. Labels er svære
at have med at gøre. For mig har det altid været en søgen mod
en form og en stil, som jeg kan blive god til. Og så må
folk sætte de labels på, de har lyst til.

Hvilke
labels har folk givet dig?

Nogle har
sagt, at mit bevægelsessprog minder
lidt om stumfilmens, fordi jeg tit bevæger mig lidt for hur-
tigt eller lidt for langsomt. Det bliver næsten overvirkeligt, fordi
det bliver skævt på en måde, så man får øje på virkelig-
heden.

EKSTRA GODBIDDER FRA BÅNDET MED KRISTJÁN INGIMARSSON

Hvad
består din ugentlige
træning i?

At spille forestil-
linger. Jeg er enormt
dårlig til ugentlig træning.
Jeg har ingen rutine.

Men du er
jo fysisk ekstremt veltrænet.

Ja, men
det er via forestillinger. Jeg spil-
ler regelmæssigt, og da mine forestillinger
altid er fysisk hårde, så holder de mig i
form.